

383. Vilmány határa

(Borsod-Abaúj-Zemplén megye) B, V

Fő utca 114.: 2007. április 16-án leletmentést végeztünk a telken a tulajdonos bejelentése nyomán, aki az udvaron újabb sírleletet talált. Egy fekete urna töredékei, egy füles tál darabjai, egy ép kis füles bögre és 3 bronz hajkarika, valamint a hamvak voltak a sír tartozékai, amelyeket azonban kiemelték helyükről. A sír mélysége 80 cm. A találó, térítés ellenében, a talált tárgyakat átadta a miskolci Herman Ottó Múzeumnak.

Kollár-halom: 2007. április 16-án megtekintettük a lelőhelyet. A halom K-i szélével szemben, a leválasztás rézsűjében középtájon egy körülbelül 1,5×1,5 m-es gödröt ástak illetéktelenek, melyből egy nagyméretű kő gurult le. A Kollár-halom K-i végénél egy újabb beásást találtunk, körülbelül 1,2×1,2 m nagyságú, 1 m mélységig ki volt bontva. A gödröt kitisztítottuk, mivel cserepek látszottak a feltúrt földben. További késő bronzkori–kora vaskori cserepeket találtunk, és egy kettőskónikus orsógombtöredéket, valamint őrlőkődarabokat. Ez az anyag megegyezik az innen ÉK-re levő 3. sz. lelőhely anyagával.

B. HELLEBRANDT MAGDOLNA

384. Vindornyaszőlős, Kis-Hidi-dűlő

(Zala megye) Rő

2007. március 19-én hétfőn helyi lakos 4 darab késő római (4. sz.) bronzkarpercet adott be a Balatoni Múzeumba. Elmondása szerint a leleteket 2006 tavaszán a földjén szántás után találta. A karperecek környékén emberi csontokra is felfigyelt (a csontok elhelyezkedésére, a csontok jellegére nem emlékezett, csak hogy a kéz vagy a láb hosszúcsontjai lehettek). A csontokat nem gyűjtötte be. A karpereceken kívül más leletanyagot nem talált, de „különös téglákra” figyelt fel, szokatlan méretük miatt. Ezeket viszont nem gyűjtötte be, belőlük egyetlen példányt sem tudott mutatni. Véleményem szerint a téglák nagy valószínűséggel tegulák lehetnek.

Március 23-án felkerestük a helyszínt (Kisszőlős út 12. sz. ház mögötti szántó). A megmutatott előkerülési helyet kézi GPS készülékkel bemértük. A karperecek találási helye egy É-D irányú domhát D-i része, a domboldal felső része, a mai településtől Ny-ra, a földút D-i részén. A környéket fémkeresővel átkutattuk, de értékelhető régészeti leletanyagra vagy jelenségre nem bukkantunk. A területen terepbejárást végezve szintén nem bukkantunk értékelhető leletanyagra.

A lelőhely összefüggése az MRT 3. kötetében 64/4 jelű lelőhellyel kérdéses, hiszen az tőle ÉNy-ra, nagyobb távolságban helyezkedik el.

Munkatárs: Jordán György restaurátor.

HAVASI BÁLINT

385. Visegrád, Rév utca 4.

(Pest megye) B, Kö, Kú

2007. július 23. és november 12. között folytattuk a tel-

ken (Hrsz.: 89/2) a 2006-ban részben feltárt középkori településrészlet kutatását. Kapcsolódva a tavalyi év eredményeihez, ezúttal a terület K-i és É-i sávjában nyitottunk új szelvényeket; továbbá több ponton szondázó jellegű kutatásokat végeztünk a 2006-os ásatási területen is. Ezek alapján pontosíthattuk és kiegészíthettük a korábbi kutatások eredményeit.

A telek DDK-i sarkában húzódó, 14–15. századra keltezhető egykor emeletes, részben faszerkezetű kőépület belsejében a tavaly előkerült jó állapotú téglapadlóhoz kapcsolódva feltártuk a ház ÉNy-i sarkában álló, legalább egyszer megújított kandalló alapozását. A Ny-i zárófal csomójától Ny-ra külső lépcső vezetett az emeletre, ennek kőalapozását figyeltük meg. A ház közvetlen környezetében nagyobb kiterjedésű, leletgazdag kúpcseropes omladékréteg és patakköves-kaviccsos külső járósínt húzódott. Ezt a szintet a 14–15. században alakították ki, majd a 15–16. sz. fordulóján feltöltéssel némileg megemelték.

Az épületbelsőből illetve a ház közvetlen közeléből előkerült leletanyag alapján a lakóház a 14. sz. közepén–második felében épült és a 16. sz. első felében hagyták el lakói. Az ettől Ny-ra álló, téglalap alaprajzú, jelenleg ismert méreteiben 20×11 m-es, hosszanti tengelyében É–D-i tájolású épület főbb részeit már tavaly feltártuk. Közepén egy K–Ny-i tájolású osztó- vagy keresztfal húzódik, 4 egymástól azonos távolságra levő gerendafészekkel, ami arra utal, hogy ennek az épületnek is lehettek faszerkezetű elemei. Északkeleti és délkeleti sarkaiban nagyméretű téglaojektumok épültek. Ezek közül különösen az ÉK-i sarokban álló maradt meg épségben, ugyanis az ép boltozatú helyiséget a 18. században pinceként használták tovább. Az ásatás egyik fontos eredménye, hogy sikerült meghatározni eredeti, középkori funkcióját. Noha a 2006-os ásatási idényben felmerült, hogy ez a téglából épült objektum hypocaustum-rendszer eleme lehetett, valószínűbb, hogy árnyékszékakna alépitménye volt, É-i és K-i oldalán egy-egy lejtős esésű, téglával falazott felülettel. Ezek közül a K-i oldalon levőt a 18. századi pinceajtó beépítésekor törték át. A DK-i sarokban húzódó, csak részben hozzáférhető téglaojektum funkciója nem egyértelmű, talán jégverem lehetett. Az épülethez, annak K-i oldalán egy K–Ny-i tájolású, 10 m hosszú pincét építettek. Bejárata a ház ÉK-i sarkában az épületbelsőből nyílt, a 18. században elfalazták. A minden bizonnyal a téglából épült boltozatot is ekkor – a 18. sz. második felében – bontották el a boltvállindítások szintjéig. Ajtó vagy ablaknyílások nem kerültek elő, mivel a hosszabb ideig elhagyatva álló romfalakat a 18. században a falalapozás szintjéig visszabontották. Felhasználásukkal épült az a K–Ny-i tájolású, rövid ideig álló barokk épület, amelynek igen csekély maradványai voltak csak megfigyelhetők ásatási területünk Ny-i felén. Talán ehhez az épülethez tartozott az a pince, vagy jégverem is, amelynek csak lejárata, pontosabban lépcsőalapozása maradt meg; a hozzá tartozó részeket a területen 2007-ig álló újkori